

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 6. Enumerati effectus tales ac tanti sunt, ut ex iis meritò inferatur,
lethalis peccati reos esse, qui, à Pastore moniti,, negligunt Sacramentum
istud suscipere. Reos item Pastores, qui, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ties postea in idem vita discrimen incidit, toties hujus Sacramenti subsidio iuvandus erit. Ita Manuale Cameracense his verbis: *steranda erit unctio, quous postea simile periculum redierit, dummodo prudenti iudicio diversi status morbi, diversaque pericula consulantur; dummodo (inquam) talis mutatio intercesserit, ut æger non solum melius se habuerit (prout manē se habere solet, comparatione ad vesperum) sed & dici poterit periculum evasisse. Ita etiam ferè habent Synodus Lingonensis anni 1404. Senonensis anni 1524. Carnotensis anni 1526. S. Thomas in 4. dist. 23. q. 2. 4. q. 2. S. Carolus in Instruet.*

27. Ratio verd cur Unctio, in eodem morbo & morbi statu, minùs repeti possit quam sacra Communio, est quia sacra Communio est panis quotidianus, quo anima quotidie indiget: sacra verd Unctio est Sacramentum executivum; tunc solum proinde repetendum, cum de novo quis est in periculo exundi.

CAPUT V.

Quadruplex effectus hujus Sacramenti.

28. Quatuor Extremæ Unctionis effectus Tridentinum sess. 14. de Extrem. Unct. c. 2. enarrat dicens: *delicta, siquæ sint adhuc expianda, ac peccati reliquias abstergit, & ægroti animam alleviat & confirmat, magnam in eo divinæ misericordiæ fiduciam excitando: quæ infirmus sublevatus, & morbi incommoda ac labores levius fert, & tentationibus demonis, calcaneo insidians, faciliùs resistit, & sanitatem corporis interdundum, ubi salutis animæ expeditur, consequitur.*
29. Primus itaque effectus est peccatorum remissio, siquæ sint expianda, juxta illud Jacobi: *si in peccatis sit, remittentur ei.* Etiam quoad culpam, etiam mortalem nondum condonatam, si fortè per inadvertentiam Pœnitentiæ & Eucharistiæ Sacramentum infructuosè susceptum fuerit.
30. Secundus est absterio reliquiarum peccati, quæ sunt animi torpor, debilitas, ineptitudo ad exercendos actus supernaturales, angor, & timor, & confirmatio, quibus imminente morte ægrotantes invaduntur, ex eo quodd proxime de mundo decessuri, adituri sunt tremendo Judici. Quas peccatorum reliquias hujus Sacramenti virtus abstergit, exhilarando ægrotos, & magnam in ipsis divinæ misericordiæ fiduciam excitando.
31. Tertius effectus est alleviatio animi, siue robur ad morbi incommoda levius ferenda, faciliùsque resistendum tentationibus diaboli, calcaneo insidians.
32. Quartus est corporis sanitas, si ad salutem animæ expedit. Ita S. Jacobus: *oratio fidei salvabit infirmum.* Cujus rationem S. Thomas ubi supra q. 1. a. 2. q. 2. optimam reddit, quod *Extrema Unctio non facit corporalem sanationem ex proprietate naturali materia, sed ex virtute divina, quæ operatur rationabiliter. Et quia ratio operans nunquam inducit secundarium effectum, nisi secundum quod expedit ad principalem: ideo ex hoc Sacramento non sequitur corporalis sanatio semper, sed quantum expedit ad spiritualem sanationem. Et tunc semper eam inducit, dummodo non sit impedimentum ex parte recipientis, v. g. infirmitas fidei. Ut enim Catechismus Romanus observat, si ægroti hoc tempore eam corporis sanitatem minùs conequuntur, id quidem non Sacramenti virtute, sed ob eam causam evenire credendum est, quod eorum magna pars, vel qui sacro oleo unguuntur, vel à quibus administratur, infirmiore fidem habet. Testatur enim S. Mattheus c. 13. Dominum apud suos multas virtutes non fecisse, propter incredulitatem eorum.*

CAPUT VI.

Enumerati effectus tales ac tanti sunt, ut ex illis merito inferatur, lethalis peccati reos esse, qui, à Pastore moniti, negligunt Sacramentum istud suscipere. Reos item Pastores, qui, rogati, negligunt oibus suis illud administrare. Ad quæ sub mortali tenentur, etiam cum vita suæ periculo.

Posterior pars constat ex dictis n. 18. Prior pars probatur (contra Estium & varios Recentiores) 1.º quia suscipienda Extremæ Unctionis divinum extat præceptum, illis Jacobi verbis significatum: *inducatur Presbyteros, &c.* Neque enim verba ista merum significant consilium, sed præceptum, uti post Rupertum, in vita Hierberti, Concilium Colonienſe anni 1538. p. 7. c. 50. declarat his verbis: *sacra Unctio impendatur cum expositione mandati Apostolici, id est divini ab Apostolo promulgati. Sicut & Concilium Senonense anni 1528. Decret. 10. ne hic noster unguendi infirmos ritus, Christi præceptum, non tamen Sacramentum esse videretur: si quis infirmatur, &c.* Quibus verbis declarat, ritum unguendi infirmos, & Christi præceptum, & Sacramentum esse. Idem declarat Tridentinum c. 3. cum dicit, audiendos non esse, qui contra apertam & dilucidam Apostoli Jacobi sententiam, hanc Unctionem, vel significationem esse humanam, vel ritum esse à Patribus acceptam, nec mandatum Dei, nec promissionem gratiæ habentem.

2.º quia fieri potest quod infirmus, post absolutionem & communionem, aliquod peccatum mortale commiserit, cujus tamen conscientiam non habeat, ut illud confiteatur. Fieri etiam potest, ut Pœnitentiæ & Eucharistiæ Sacramentum, in malo statu nescius susceperit; quod proinde per Extremam Unctionem, tamquam remedium ordinarium, ex secundaria intentione à Christo institutum, delendum sit. Deinde quiquid de eo sit, tanta est humana infirmitas in extremo tempore, dum accusante hominem conscientia, ob scelera in memoriam recuntia, mortis & terribilis iudicii imminentiæ terror & horror ipsam invadit, & inter morbi angustias, extremæque diaboli insidias, animus ipſius adeo tangit, ut nisi juvetur per ingentia illa bona & auxilia, quæ per hoc Sacramentum conferuntur, periculum sit, ne deficiat & succumbat. Ne enim deficeret, hoc Sacramentum, velut remedium, Christi amor influit. Igitur tantum remedium negligere, imò eoque ex hac vita voluntariè migrare, est salutem suam periculo magno exponere. Quod profectò non leve est, sed grave peccatum. Penulosum quippe est sine hoc Sacramento emigrare, Synodus Andegavensis anni 1293. declaravit, dicens: *quod Sancti dicunt, quæ sine hoc Sacramento periculosum est ex hac vita migrare.* Synodalia etiam Statuta Remensis Ecclesiæ (apud Natalem Alexandrum to. 5. Theol. Dogmat. l. 2. de Extr. Unct. reg. 20.) dicunt, quod necessarium est ad salutem istud Sacramentum, si possit haberi.

3.º ex dictis libro 3. mortale est Sacramenti Confirmationis susceptionem negligere. Ergo & negligere susceptionem Sacramenti Extremæ Unctionis.

4.º teste Martino V. in Bulla edita in Conc. Constant. susceptio hujus Sacramenti contempta non potest absque mortali peccato. Illud verd datà opportunitate negligere, vel est virtualis quidem contemptus, vel parem aut ferè parem contemptu malitiam habet. Certè in foro exte-

riori illud contemnere præsumuntur, qui sine causa præcipientur. Et licet dicant quod non faciunt ex contemptu; debet tamen dubitari, ne malignus spiritus, eos extrahens, in extremo decipiat, ait Synodus Lingonenfis anni 1404. Synodus quoque Senonensis anni 1514. Sacramentum hoc contemni dicitur (inquit) quando Episcopus est præfens, paratus dare, & persona hoc sciens negligit, aut despicit recipere.

37 Merito prouide S. Carolus in Concil. Mediol. V. p. 2. tit. de iis quæ pertinent ad Sacr. Extr. Unct. Caveat (inquit) Parochus, ne in eo Sacramento ministrando negligentiam, ullamvè morie culpam contrahat. Alioquin si ad illius administrationem accersitus, ire neglexerit, cum rationem Deo reddet, tunc poenâ ab Episcopo graviter plectatur. Ipsum namque lethalius peccare, Ritualia Remense, Coloniense, Trevirense, Leodiense, perspicue declarant. Quod ne committat, laudatum Concilium Mediolan. ipsi in memoriam revocat exemplum sanctissimi Episcopi Malabie, qui tam vehementi animi dolore ex eo effectus est, quod culpâ suâ mulier quædam Sacramenti huius gratiâ fraudata decesserit, ut totam noctem orando, gemitendo, lacrymando consumpserit, lacrymarumque... imbræ pro oleo sancto... mortuam perfuderit. Manè autem exaudivit Dominus Sanctum suum, ita ut illa è morte excitata... Sacramentum hoc ab eo acceptum, ac deinceps à morbo convalescerit. Merito etiam Concilium Burdigalense anni 1583. Paro-

chis præcipit, ut omnes curæ suæ creditos frequenter moneant, ne sint hæc in re lentiores, aut negligentiores, cum inter eos aliquis periculose laborare videbitur. &c.

Ex dictis omnino perspicuum est, prorsus improbandam esse nonnullorum opinionem, quæ dicit, nullum de hoc Sacramento suscipiendo præceptum extare (cujus oppositum constat ex laudatis Tridentini verbis) & ne venialiter quidem peccare eos, qui susceptionem illius voluntariè omittunt. Legant ipsi Manuale Parochorum, editum à R. P. Carolo Mustardo, viro certè gravi, acrilique iudicii, alieno à fabulis, perquam studiose solida veritatis. Ibi velut credibilissimum refert exemplum (antè relatum à R. P. Nicolao de Nisa Ordin. Minor. in Gemma Prædicantium) cuiusdam utique viri, magni aliàs meriti, qui interrogatus an vellet ungi, respondit, errore humano seductus: nolite, obsecro: quia omnes, qui unguuntur, moriuntur. Atque hoc dicto obit. Cum verò lineamentibus obvolvitur, aperuit oculos, & dixit: quia Extrema Unctionis Sacramentum abhorruerit, centum annis in Purgatorio, iusto Dei iudicio, torquebor. Si unctus fuisset, de agitudine convalescerem; sacra enim Unctio non est acceleratio mortis, sed dilatio. Atque his dictis iterum expiravit. Peccasset ille mortaliter, nisi à mortali ipsum excuisset ignorantia, seu error à mortali excilians, non à gravi veniali.

LIBER SEPTIMUS.

AMOR ORDINANS MINISTROS ECCLESIE MILITANTIS.

Sive

DE SACRAMENTO ORDINIS.

Divinus amor subsidia necessaria ad salutem non solum providit homini, in ordine ad salutem suam privatam; sed & in ordine ad vitam socialem, salutemque aliis procurandam. Quia cum homo animal sociale est, nec sibi soli natus est, duo postulat, quibus & speciei suæ perennitatem, & sempiternam aliis salutem adsciscere queat, propagationem mirum speciei, & spirituale regimen ovium Christi. Utrique providit divinus amor: propagationi, per Matrimonii Sacramentum; regimini, per sacram Ordinationem, per quam ipsidem Christi ovibus providit de dispensatoribus Mysteriorum Dei. Sed quantum putas in dispensatoribus istis exigat vitam sanctimoniam? Attendant, qui tales sunt, quam sanctum, quam augustum, quam divinum sit ministerium ipsorum, quamque eminentis ipsis collata potestas, quæ in divinis Sacramentis conficiendis, contrahendis, dispensandis consistit? Hinc tam cæcimum innocentie & sanctitatis gradum in ipsis Concilia & Patres requirunt, ut quæ in ore secularium nugæ sunt, in Sacerdotibus blasphemias esse Bernardus contestetur. Hinc Seraphicus vir Franciscus Sacerdotalem Ordinem constanter detestavit, illum vitæ candorem in se non agnoscentem, qui sibi fuerat ab Angelo sub aqua pellucida symbolo præmonstratus. Hinc alii viri sanctissimi, quos Dei spiritus impleverat, divinis Mysteriorum sacro horrore percussit, à divinis agendis tractandisque identidem superfederunt, quo se ad ea jejuniis, gemitibus, orationibus, omnique pietatis studio interim disponerent. Hinc denique Episcopus, novos Eccle-

sia Ministros ad sacras Ordinationes provchens, imitamine (inquit) quod tractatis. Audiant sacri Ministri, timeant Sacerdotes. Nihil eorum statumunereque divinijs, quibus solis tam divina tractare datum est, collataque sublimitas tanta, quæ nec majus quippiam, nec præstantius apud nos est, ait Nazianzenus orat. 1. Quo non oportet igitur esse puriorem tali fruente sacrificio? Quo solari radio non splendidiorem manum, carnem banc dividendem? linguam, que tremendo nimis sanguine rubescit? Si altarium Ministri à reliquo populo segregantur, nihil in ipsis pleberum & commune esse oportet. Quomodo enim observari potest à populo, qui nihil secretum habet à populo? ait Ambros. epist. 10. Qui & alibi dicit, ex anordinata & indisciplinata multitidine Sacerdotum, hodie esse contemptum Redemptoris nostri Venerabile Sacramentum. Sed & hodie vilescit Sacerdotii dignitas, quia in pluribus Sacerdotibus nihil quoad mores à populo segregatum, nihil eminentis populi respiciunt. Quid enim in ipsis miretur, si sua in ipsis cognoscat? Ergo si à populo honorari volumus Sacerdotium nostrum, vel potius in Sacerdotio Christum, quod officio & Ordine sumus, & moribus sumus, inquit pius Contentionus. Congruat actioni nomen, & actio respondeat nomini. Ne sit honor sublimis, & vita proclivis; deifica professio, & illicita actio; gradus excelsum, & mores abjecti. Denique tales sumus, qualia Sacramenta quæ tractamus, ut dum sic lucebunt coram hominibus opera nostra, glorificent Patrem nostrum, qui est in cælis.

Tom. III.

LIII 2